

ವಿಭಜಕದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಬೆಳೆಸಿರುವ ನಳನಳಿಸುವ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಹೂವಿನ ಸಸಿಗಳು, ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಂಡು ನನಗೆ ಮಸ್ತಾನ್ ಮೇಲೆ ಪ್ರಥಮ ನೋಟದಲ್ಲೇ ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿನ ಬಹುತೇಕ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಬಿಳಿಯ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾಸಲು ಬಣ್ಣದ ಇಲ್ಲವೇ ಬಣ್ಣರಹಿತವಾದವು. ಈ ನಗರವನ್ನು ಬೋಳು ಗುಡ್ಡಗಳು ಸುತ್ತುವರೆದಿವೆ. ಗುಡ್ಡಗಳಿಂದರ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಇರುವ ಬೆಟ್ಟ-ಗುಡ್ಡಗಳಂತಲ್ಲ, ಹಸಿರಿನ ಒಂದಿನಿತು ಗರಿಕೆಯೂ ಇರದ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೊಳೆದಿಟ್ಟಂತೆ, ನಾಟಕದ ಸೆಟ್‌ಗಳ ರೀತಿ ನಿಂತಿರುವ ಕಂದು-ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಗುಡ್ಡಗಳು ಸುತ್ತುವರೆದಿವೆ.

ವಿಶಾಲವಾದ ಮೂರು ಲೇನ್‌ನ ರಸ್ತೆಗಳು ಅಂದು ಜನಸಂಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿದವು. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ ವಿಮಾನ ನಿಲ್ದಾಣದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದರೂ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ, ಫುಟ್‌ಪಾತ್‌ಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಜನರೇ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಿದ್ದರು! ನಾನು ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಿದೇನಾ? ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ರಸ್ತೆ ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ, ಫುಟ್‌ಪಾತ್‌ಗಳಲ್ಲಿ, ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ, ದರ್ಶಿನಿಗಳ ಹೊರಗೆ ನಿಂತು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವ ಇಲ್ಲವೇ ಕಾಫಿ-ಚಹಾ ಕುಡಿಯುತ್ತಲೋ ನಿಂತ ಜನಗಳ ಗುಂಪನ್ನು ನೋಡಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿದ್ದ ನಾನು ಮಸ್ತಾನ್‌ನಂತಹ ಸಿಟಿಯಲ್ಲೂ ಅದನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ಕಿ.ಮೀ. ಬಂದರೂ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಾಗಲೀ ಪಾದಚಾರಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಾಗಲೀ ಅಥವಾ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯ ಯಾವ ಕಟ್ಟಡದ ಬಾಗಿಲೂ ತೆರೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎರಡು ಗಂಟೆಗಲ್ಲಾ ಒಂದು ರೀತಿಯ ನಿರ್ಜನ ಬೀದಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಾದರೆ ಭಾನುವಾರವಾದರೇನು? ಮಂಗಳವಾರವಾದರೇನು? ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯ ಅಂಗಡಿ, ಹೋಟೆಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಜನ ಗಿಜಿಗಿಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ನರಪಿಳ್ಳೆಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ತಕ್ಷಣ ನನಗೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕಾವೇರಿ ಗಲಾಟೆ. ಆ ಗಲಾಟೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿಷೇಧಾಜ್ಞೆ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಇಂಥ ನಿರ್ಜನ ಬೀದಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನನ್ನ ಸಂಶಯವನ್ನು ಡ್ರೈವರ್‌ಗೆ ಕೇಳಿದೆ - 'ಇಲ್ಲಿ

ಏನಾದರೂ ಗಲಾಟೆಯಾಗಿ ಕಂಡಲ್ಲಿ ಗುಂಡು, ನಿಷೇಧಾಜ್ಞೆಯೇನಾದರೂ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆಯಾ?' ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಆತನಿಗೆ ನಗು ಬಂತು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಗುತ್ತಲೇ ಆತ 'ಸಾರ್, ಈ ಬೇಸಿಗೆಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಜನ ಓಡಾಡಿದರೆ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಸೀದು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಎ.ಸಿ. ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಡದ ಒಳಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಶುಕ್ರವಾರ ಇಲ್ಲಿ ರಜಾದಿನವಾದ್ದರಿಂದ ಜನರು ಬಿರಿಯಾನಿ ತಿಂದು ಮಲಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಕಾಲಾವಸ್ಥೆ ಬದಲಾದಾಗ ಅಂದರೆ ಈ ಬೇಸಿಗೆ ಕಳೆದು ನವೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ನಂತರ ಜನ ಓಡಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು' ಎಂದು. ರಸ್ತೆ ಬದಿಯ ಜನ ಗಿಜಿಗಿಟ್ಟು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಆ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಿಸ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎನಿಸಿತು.

ನಾನು ವೈದ್ಯನಾಗಿ ಸೇರಿದ್ದ ಪಾಸಿಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯು ನಮ್ಮ ಭಾರತ ದೇಶದವರ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿದ್ದದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ವೈದ್ಯರು, ನರ್ಸ್‌ಗಳೂ ಕೂಡ ಬಹುಪಾಲು ಭಾರತದವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಬಹುಪಾಲು ರೋಗಿಗಳೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ದೇಶದವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನನಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಬೇರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆಂದು ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ, ಒಮಾನ್ ಮತ್ತು ಫಿಲಿಪೈನ್‌ನವರೂ ಕೂಡ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಸಾಕಿತ್ತು. ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ವ್ಯವಹರಿಸಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿರದ ನನಗೆ, ಅದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬಹುಪಾಲು ರೋಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಜನರ ಜೊತೆಗೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶದವರು, ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ, ಅವರೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದಿ-ಉರ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸು ಮಾಡಲು ಬೇಕಿರುವಷ್ಟು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನನಗೆ ಈಗ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ನನ್ನ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆ